

[Arne Melchior]

Arne Melchior (CD):

Hvis jeg må starte med et citat fra i aften:

»Venstre er positiv over for at løse Det kgl. Teaters problemer, ingen tvivl om det.«

Jeg kan sige det samme på CDs vegne. Fru Mette Madsen fortsatte, at det har partiet sagt ved alle de mange debatter, der har været om Det kgl. Teater. Også her kunne jeg genkende min egen og mit partis situation. Imidlertid er vi altså kommet til modsatte konklusioner med hensyn til det foreliggende lovforslag, men ud fra de samme intentioner, ud fra det samme udgangspunkt og ud fra den samme målsætning.

Jeg er overhovedet ikke spor veltilpas, når vi ved afstemningerne ved tredje behandling skal stemme sammen med fremskridtspartiet i et spørgsmål om kulturbevillinger. Måtte der gå længe, inden det indtræder igen! Enten det er forår eller sommer eller vinter, kan jeg forudsige, at det vil ske sjældent, og den modstand, som udspringer af vore betænkeligheder, er af en helt anden art end den, der har præget fremskridtspartiets medlemmer af udvalget og hr. Glistrups og hans partis stilling til disse ting. Det er erkendt, og enhver, der påstår noget andet, lyver. Ikke mere om det.

Jeg har da stor respekt for de partier, som støtter dette lovforslag, og som tager chancen, risikoen, som har vurderet chancen som større, end jeg gør, og risikoen som mindre, end jeg gør, men det er et forsøg på at lægge den samme ansvarsbevidsthed for dagen. Jeg håber, at hvad jeg har af indvendinger, må blive usandt. Jeg håber, at den frygt, jeg nærer, må vise sig at være ubegrundet. Jeg håber reverenter talt at måtte få uret, men endnu denne dag frygter jeg, at jeg får ret. I CDs betænkingsbidrag har vi redegjort for disse betænkeligheder, og jeg ser ingen grund til at læse det op eller gentage det, der står i betænkningen; det udtrykker den frygt, vi nærer.

Om udvalgsarbejdets art har jo både fru Ingerlise Koefoed og hr. Bernhard Baunsgaard sagt meget sande ting. De har altså bestemt sig til at stemme for forslaget, de har overvundet frygten, men i og for sig var det en nedgørende kritik fra de to taleres side af den behandling, lovforslaget har fået, både den tid, der har været til det, og den behandling, forslaget har fået i den korte tid. Jeg vil

dog gerne fra mit betækningsbidrag citere, at det var efter påske, vi fik de første svar og det første samråd i denne sag. Det er en sag, der har stået på i mange år, men det er ikke sandt at henvise til, at fordi der er gået mange år, er den nu moden til løsning, for dette ting har kun beskæftiget sig med realiteterne i dette forslag i halvanden måneds tid. Men al respekt igen og uden malice over for dem, der tør tage risikoen. Forsvarligheden eller mangelen derpå er i hvert fald ikke udvalgets eller udvalgsmedlemmernes fejl, det ligger andre steder.

Det kgl. Teater fik jo i går en ny scene, eller den blev i hvert fald holdt over dåben i går som »Gråbrødescenen«. Der er noget lidt trist ved dette navn: gråbrødrene, også kaldet sortebrødrene, der er noget munke- og klosteragtigt ved det. Jeg havde foretrukket, at 2. præmien havde været 1. præmie, og at man havde kaldt den nye scene for »Gejsten«. Jeg vil nok sige, at jeg i dag er i en grå stemning ud fra min kærlighed til Det kgl. Teater, og jeg er helt enig i de udtryk, f. eks. hr. Bernhard Baunsgaard anvendte om Det kgl. Teaters store betydning og vigtighed for vort samfund. Ud fra dette føler jeg, at det er en grå dag. Jeg håber, at det må lysne.

Nogen rigsretssag, som hr. Glistrup var inde på, tror jeg inte på. Der går så mange år, inden det her skal være færdigt, at man ikke ved, hvad for et folketing der sidder til den tid, og hvad for en regering og hvad for en kulturminister, og vi ved, at den slags projekter, først igangsat, ikke kan stoppes. Hvor velment løftet om »indtil« 175 mill. kr., som altså er over 200 mill. nutidskroner, end er, er der ingen, der kan stoppe et teater, når væggene er blevet malet, men der ikke er nogen stole eller ikke nogen scene eller ikke nogen orkestergrav osv. osv. Dette vil køre linen ud, og derfor havde jeg foretrukket, at man havde haft sommeren, og vi tilbød jo allerede ved førstebehandlingen at bruge sommerdage eller -uger til at færdiggøre dette. Jeg frygter ikke som hr. Bernhard Baunsgaard et sådant tilsagn nedfældet i en beretning fra udvalget, hvori et stort flertal ville binde sig til at gennemføre dette i oktober-november. Så meget som hr. Bernhard Baunsgaard frygter hr. Glistrups agitation, frygter jeg den altså ikke.

Jeg frygter meget mere, at man under behandlingen af denne sag på ny ikke har væ-